

Arrest

nr. 270 544 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1991. Verzoekster verklaart eveneens de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1991. Samen zijn ze de ouders van drie minderjarige kinderen.

1.2. Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 14 augustus 2021. Op 20 augustus 2021 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 5 november 2021 worden verzoekers afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 23 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. De eerste bestreden beslissing die in hoofde van verzoeker werd genomen motiveert:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Afghanistan. U bent geboren in Kunduz op (...) 1991, waar u verbleef tot uw vertrek uit Afghanistan. U bent een soennitische moslim van Tadzjiekse afkomst. U bent gehuwd met H.N. (O.V. [...]). U heeft 3 kinderen waarvan het jongste kind geboren is in Griekenland. Naar aanleiding van een dispuut over een stuk grond waarbij uw vader werd vermoord bent u ongeveer 7 jaar geleden met uw gezin gevlucht uit Afghanistan. U reisde naar Iran waar u ongeveer 5 jaar verbleef. In die periode bent u verschillende keren gedeporteerd van Iran naar Afghanistan maar u keerde telkens meteen terug naar Iran. Na die 5 jaar in Iran reisde u naar Turkije. Vandaar ging u in 2019 naar Griekenland waar u toekwam op Chios en een verzoek om internationale bescherming indiende. Toen u in Chios in het opvangcentrum verbleef verkreeg u een internationaal beschermingsstatuut, met name subsidiaire bescherming. U verbleef ongeveer een jaar en zes of zeven maanden in het opvangcentrum in Chios en moest toen het opvangcentrum verlaten. U ging vrij kort daarna naar Athene. Na enkele dagen op straat vonden jullie een huurwoning die u deelde met een alleenstaande vrouw en waar u nog ongeveer 4 maanden verbleef. In Chios leefden jullie in een tent zonder elektriciteit waarin het warm was in de zomer en koud in de winter. Toen u het opvangcentrum in Chios moest verlaten was u dakloos. U en uw echtgenote konden geen werk vinden en u en uw gezin hadden geen inkomsten. In Athene verzamelde u karton in de straten maar het was u niet toegelaten dit daar te doen. U werd soms geslagen door mensen van de gemeente. In Griekenland was er ook geen school voor u en uw vrouw, die ongeletterd zijn, noch voor uw kinderen. Uw vrouw had ook medische zorgen nodig en kon die niet krijgen. Omdat u voor zichzelf en uw gezin geen toekomst zag, reisde u na die 4 maanden in Athene naar België. In België diende u op 20 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. U en uw vrouw legden ter ondersteuning van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: de paspoorten van uw gezinsleden (origineel), jullie taskara (origineel), jullie verblijfsstatuut/kaart in Griekenland (origineel), uw registratiedocumenten in Griekenland (origineel), uw bevel van uitzetting uit het vluchtelingenkamp in Chios (kopie), documenten in verband met uw schoonbroer in België (kopie), medische documenten van uw vrouw (kopie) en een Griekse huurovereenkomst van uw woonst in Athene (kopie) en een verwijzing naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ en CGVS-vragenlijst) en het CGVS (CGVS, T, 05.11.2021, p. 7) en het administratief dossier (zie documenten in het administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17,

ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde erbarmelijke levensomstandigheden, zoals het gebrek aan elektriciteit, de warmte in jullie tent in de zomer en de koude in de winter, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. U had als begunstigde van internationale bescherming de mogelijkheid om te gaan en wonen waar u dat wou in Griekenland zodat deze erbarmelijke levensomstandigheden in de opvang door u vermeden konden worden. Dit is ook wat is

gebeurd toen u naar Athene ging nadat u het opvangcentrum in Chios moest verlaten en u in Athene na enkele dagen volgens uzelf, anderhalve week volgens uw echtgenote, een huurwoning heeft gevonden (CGVS, T., 5.11.2021, p. 9; CGVS, N., 5.11.2021, p. 6). Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met problemen om werk te vinden en u geen uitkering had, moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u om redenen die verband houden met de Vluchtelingenconventie of de regelgeving omtrent subsidiaire bescherming geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beschikt. U verklaarde dat het voor alle vluchtelingen maar ook voor de Grieken zelf moeilijk was om werk te vinden (CGVS, T, 5.11.2021, p.13). In dit kader moet opgemerkt worden dat het onduidelijk is in welke mate u of uw vrouw ook zelf naar werk hebben gezocht en inspanningen hebben geleverd. U verklaarde zelf ongeveer 7, 8 of 10 keer een job te hebben gezocht (CGVS, T, 5.11.2021, p.13), en dit gedurende een beperkte periode van 4 maanden, toen u in Athene verbleef. Dit is toch wel heel beperkt te noemen als inspanning terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Uw echtgenote verklaarde dan weer dat u en zij soms drie tot vier keer per week werk zochten. Dat is zeker in het geval van uw echtgenote toch vrij ongeloofwaardig aangezien uw echtgenote verklaarde vergeten te zijn op welke manier ze een job heeft gezocht (CGVS, N, 5.11.2021, p. 8-9). In ieder geval kunnen u noch uw vrouw bewijzen voorleggen van jullie zoektocht naar werk. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw ongeletterdheid doet géén afbreuk aan het voorgaande, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen of dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U slaagde erin gedurende meerdere maanden een vluchtweg door onbekende landen af te leggen waardoor u toch redelijkerwijze geacht wordt voldoende communicatief te zijn om een zoektocht naar werk aan te vatten. Bovendien verklaarde u zelf in Iran in een slachthuis te hebben gewerkt en te weten hoe u met vlees kan werken waardoor u toch werkervaring heeft (CGVS, T, 5.11.2021, p. 13). Gezien uw werkervaring moet u dan wel degelijk in staat moet worden geacht ook werk te vinden bij een terugkeer naar Griekenland. Waar uit uw verklaringen zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland moeilijkheden had om een woning te vinden, moet worden opgemerkt dat u niet aantoonde dat de Griekse autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om u en uw gezin de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van het zoeken naar huisvesting of dat u om redenen die verband houden met de Vluchtelingenconventie of de regelgeving omtrent subsidiaire bescherming geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beschikt. Het is ook heel normaal dat personen die een statuut hebben verworven de opvang dienen te verlaten zodat deze plaatsen vrijkomen voor nieuw aangekomen asielzoekers. Na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut wordt er van u verwacht dat u voor uw eigen huisvesting instaat. U slaagde er bij uw aankomst in Athene ook in na enkele dagen een huurwoning te vinden (CGVS, T, 5.11.2021, p. 22), wat opnieuw een indicatie is voor uw zelfredzaamheid. Het CGVS stelt vast dat niet besloten kan worden dat u na een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn eigen huisvesting te vinden. Een periode van enkele dagen waarin u nog geen huisvesting zou vinden, wat uiteraard te vermijden is, moet redelijkerwijze overbrugd kunnen worden, bijvoorbeeld via de financiële middelen van uw schoonbroer die in het verleden u en uw gezin reeds enkele malen financieel heeft bijgestaan (CGVS, T, 5.11.2021, p. 23). Wat betreft uw verklaring en die van uw echtgenote dat ze medische zorgen nodig heeft omdat bloed uit haar neus komt wanneer ze van steek is of verdrietig is (CGVS, N, 5.11.2021, p. 12) en die medische zorgen niet kon krijgen en ze niets voor haar hebben gedaan in Griekenland dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat uw echtgenote volgens haar eigen beweringen wel degelijk ontelbare keren, en zeker meer dan 10 keer (CGVS, N, 5.11.2021, p.13), naar een dokter is geweest in Griekenland die haar zag en met uw echtgenote sprak. Er was dus in ieder geval toegang tot een publieke dokter. De publieke dokter zou uw echtgenote echter wel hebben doorverwezen naar een private dokter na een bloedonderzoek (CGVS, N, 5.11.2021, p. 13-14). Volgens uw beweringen zou dit zijn omdat uw echtgenote een behandeling nodig had die veel geld kostte en de publieke dokters dit niet konden betalen (CGVS, T, 5.11.2021, p. 21). De precieze reden waarom uw echtgenote werd doorverwezen heeft uw echtgenote zelf echter niet begrepen en uw echtgenote verwees hierbij ook niet naar de noodzaak van een behandeling (CGVS, N, 5.11.2021, p. 13). Uw echtgenote is in ieder geval nooit naar een private dokter geweest omdat die te duur was zonder precies te weten wat een private dokter kost. Landgenoten zouden immers hebben gezegd dat uw echtgenote de private dokter niet kon betalen (CGVS, N, 5.11.2021, p. 14). U moest zelf, na herhaaldelijk vragen en na eerder het tegenovergestelde te hebben beweerd, toegeven dat u niet

weet of een Griek wel moet betalen voor een private praktijk of niet. Bovendien, dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen recht zou hebben op een medische verzekering (CGVS, T, 5.11.2021, p. 21-22) komt niet overeen met wat hierover algemeen geweten is. Het is louter een blote bewering waarvoor u geen bewijzen kan voorleggen. U heeft helemaal geen concrete aanwijzing dat Grieken een ander of beter recht op medische zorg zouden hebben. U toont aldus helemaal niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen en die van uw echtgenote om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van Griekenland geconfronteerd kunnen worden. Er moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat de Griekse autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om u of uw echtgenote de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van toegang tot gezondheidszorg of dat u om redenen die verband houden met de Vluchtelingenconventie of de regelgeving omtrent subsidiaire bescherming geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u en uw echtgenote als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beschikken. Wat betreft uw verklaringen dat u niet kon studeren of taallessen volgen dient te worden opgemerkt dat u slechts ongeveer twee keer een school heeft gecontacteerd (CGVS, T, 5.11.2021, p. 15-18). De twee scholen zouden u hebben afgewezen en u niet gewaardeerd hebben. Daarnaast heeft u geen verdere stappen gezet om u te proberen inschrijven in een school. U heeft geen andere scholen gecontacteerd. U bent ook niet naar de gemeente geweest om te zien of het mogelijk was zich in scholen in te schrijven. U heeft ook nooit gevraagd aan een vrijwilliger of een organisatie of er mogelijkheden waren om u in te schrijven (CGVS, T, 5.11.2021, p. 15-17). Ook voor het inschrijven van uw kinderen in een school heeft u slechts twee scholen (CGVS, T, 5.11.2021, p. 19), drie scholen volgens uw vrouw (CGVS, N, 5.11.2021, p. 10), gecontacteerd. U kinderen konden daar niet ingeschreven worden, aldus uw vrouw, omdat jullie een brief nodig hadden van opvangcentrum, politie of gemeente om ze te kunnen inschrijven. Die zouden dan weer geen toelating hebben gehad dergelijke brief af te leveren (CGVS, N, 5.11.2021, p. 10-11). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen bewijzen voorlegt van het feit dat jullie verschillende vergeefse pogingen zou hebben ondernomen om uw kinderen in te schrijven. Daarenboven betekent het feit dat jullie volgens uw verklaringen op twee of drie scholen administratieve problemen kende om de kinderen in te schrijven niet dat het recht op onderwijs voor kinderen van statushouders van internationale bescherming niet gerespecteerd zou worden in Griekenland. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u verdere inspanningen hebt gedaan of advies of bijstand hebt gevraagd aan bepaalde instanties, zoals NGOs die in Athene vluchtelingen bijstaan, om u te helpen bij deze administratieve hindernissen. U geeft in dit verband aan dat u behalve mensen van Afghanistan geen andere mensen heeft gecontacteerd (CGVS, T, 5.11.2021, p. 19). U sprak immers hun taal niet. Dit laatste is echter geen reden om niemand te contacteren om zich te informeren. U kon immers zeker gebruik maken van bijvoorbeeld een landgenoot die Engels kon en die kon vertalen voor u, net zoals u dat bijvoorbeeld had gedaan volgens uw eigen verklaringen, wanneer u zich informeerde in het kader van een medische verzekering (CGVS, T, 5.11.2021, p. 22). Hoewel het uiteraard spijtig is indien u of uw vrouw en uw kinderen ten onrechte zouden zijn geweigerd zich in te schrijven in een school dient desalniettemin te worden vastgesteld dat de inspanningen die u op dat vlak heeft gedaan eerder beperkt zijn te noemen en dit terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige voldoende stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Wat betreft uw bewering dat u in Athene karton in de straten verzamelde maar het u niet toegelaten was dit te doen (CGVS, T, 5.11.2021, p. 11 en p.14) dient er op gewezen worden dat u helemaal niet aantoont dat de boete of de strafbepaling die hier op zou staan zou afwijken van de boete of strafbepalingen die eveneens voor de Grieken gelden. U beweerde ook dat u soms geslagen werd in Athene door mensen van de gemeente (CGVS, T, 5.11.2021, p. 14-15). Hoewel het zeer begrijpelijk is dat dit onaangename ervaringen zijn, zijn deze situaties op zich onvoldoende zwaarwichtig om te worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien moet het opgemerkt worden dat u ook helemaal geen klacht tegen deze beweerde feiten heeft ingediend. U vertelde hierover dat u geen klacht kon indienen omdat de politie hun kant zou kiezen. Indien u de feiten niet aangeeft, kan er echter moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/ misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Angst om een klacht in te dienen bij de politie biedt hiertoe ook geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Griekenland niet zouden optreden. De door u en uw vrouw ingediende documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Jullie paspoorten (origineel) en taskara's (origineel) zijn bewijzen voor uw identiteit die hier niet ter discussie staat. Jullie verblijfsstatuut/kaart in Griekenland toont aan dat u subsidiaire bescherming genoot in Griekenland wat evenmin ter discussie staat. Uw registratiedocumenten in Griekenland en uw bevel van uitzetting uit het vluchtelingenkamp in Chios zijn administratieve

documenten van de Griekse autoriteiten die enkel een aanduiding zijn voor uw aankomst en registratie in Griekenland en voor het gegeven dat u het vluchtelingenkamp in Chios moest verlaten dat niet wordt betwist. De documenten in verband met uw schoonbroer in België zijn niet relevant voor de vraag naar bescherming. De medische documenten van uw vrouw zijn indicaties voor een medische problematiek die door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. De Griekse huurovereenkomst van uw woonst in Athene is een indicatie dat u daar inderdaad heeft verbleven en een woonst heeft gehuurd dat evenmin in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de stukken met rechtspraak uit Nederland en Duitsland moet worden opgemerkt dat deze informatie in casu niet dienstig is en dat het CGVS op basis van een individueel onderzoek van uw situatie oordeelt dat u niet kunt aantonen dat u bij terugkeer naar Griekenland in situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen en dat u voldoende zelfredzaam wordt geacht om de rechten waar u als begunstigde van internationale bescherming over beschikt uit te oefenen. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

1.6. De tweede bestreden beslissing die in hoofde van verzoekster werd genomen motiveert:

“A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Afghanistan. U bent geboren op (...) 1991 in Kunduz. U bent een soennitische moslim van Tadzjiekse afkomst. U bent gehuwd met G.T. (O.V. 9.272.164). U heeft 3 kinderen, waarvan het jongste kind is geboren in Griekenland. U baseert zich voor uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als uw echtgenoot, die het volgende verklaarde: “(…)”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. U baseert uw huidige asielaanvraag op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, G. T. In het kader van de door hem ingediende verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, gezien hij reeds over een statuut van internationale bescherming beschikt in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland. Gezien u eveneens over een statuut van internationale bescherming beschikt in Griekenland en u zich voor uw verzoek op dezelfde motieven baseert als uw echtgenoot meent het CGVS dat uw verzoek om dezelfde redenen niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd: “(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de rechtspleging

Bij beschikking van 3 februari 2022 op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verwerende partij heeft op 7 februari 2022 aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt met daarbij het Country Report: Greece. Update 2020 van de Asylum Information Database – Greek Council for Refugees.

Op 9 februari 2022 leggen de verzoekende partijen een aanvullende nota neer waarin ze ingaan op het rapport dat door de verwerende partij bijgebracht werd en waar ze ook wijzen op hun gezondheidssituatie. In dit verband leggen ze de volgende documenten voor: attest van centrumarts van 3 februari 2022 voor verzoekster, attest van 8 februari 2022 van een klinische psycholoog van Solentra vzw, bevestiging van afspraak op 24 mei 2022 bij een psychiater voor verzoekster, en een attest van 2 februari 2022 van de psycholoog voor verzoeker.

3. Het verzoekschrift

3.1. In hun enig middel betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen.

3.2. Verzoekers stellen dat ze alle twee ongeletterd zijn en dat verzoekster lijdt aan psychische problemen. Verzoekers wijzen er ook op dat ze de ouders zijn van drie jonge kinderen. De bestreden beslissingen laten uitschijnen dat de situatie tijdens het onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming weliswaar erbarmelijk was, maar dat dit niet meer het geval zou zijn voor de situatie waarin zij terecht kwamen nadat zij een statuut kregen van begunstigden van internationale bescherming. Dit is totaal onjuist en zo het inderdaad waar is dat zij in Chios in erbarmelijke omstandigheden moesten verblijven, verslechterde hun toestand nog nadat zij hun statuut ontvingen, met name moesten zij onmiddellijk de opvang verlaten, en werd hun toelage stopgezet en hun haak-kaart ongeldig gemaakt. Verzoekers stellen dat ze geen enkele aanwijzing kregen in verband met instellingen waar zij voortaan terecht konden inzake toegang tot hun basisrechten. Nog met betrekking tot de huisvesting in Athene, verduidelijken verzoekers dat zij dankzij een deal met een vrouw die geen EFM had en via het bemiddelen van andere Afghanen, een huurovereenkomst afsloten voor die vrouw en het bedrag in 2 deelden zodat ze 140 euro/maand betaalden. Zij hadden echter geen inkomsten en geen toegang tot socio-economische ondersteuning en de situatie was volledig uitzichtloos. Doordat er geen omkadering was konden ze zich onmogelijk met succes op de arbeidsmarkt begeven, daar ze bovendien beiden ongeletterd zijn.

De door verzoekers aangehaalde levensomstandigheden en het totale ontbreken van enige omkadering en begeleiding op een integratietraject, na het bekomen van een statuut van begunstigde van internationale bescherming, zijn volgens hen een sterke indicatie dat zij, die een verhoogde kwetsbaarheid hebben, *de facto* geen toegang hadden en zullen hebben tot huisvesting, arbeidsmarkt, scholing (voor zichzelf maar vooral voor hun kinderen). Het feit dat verzoeker inderdaad werkwillig is en ook enige werkervaring opdeed in Iran is immers van weinig belang op het vlak van het garanderen van die "toegang" tot de arbeidsmarkt.

Verzoekers begrijpen dat zij zelf moeten instaan voor het zoeken van huisvesting, doch de overheid moet ook instaan voor eventuele bijstand en financiële hulp bij het zoeken van een gepaste woning, temeer daar verzoekers niet kunnen blijven rekenen op de (beperkte) financiële middelen van de (schoon)broer hier in België. De overheid dient ook te zorgen dat verzoekers daadwerkelijk begeleiding krijgen zodat zij zelfredzaam worden. Verzoekers vragen niet beter, maar zij moeten wel ergens geholpen worden om hieraan te beginnen. Dit deel van de bijstand ontbreekt echter schromelijk in het opvang- en integratiebeleid met betrekking tot begunstigden van internationale bescherming.

Verzoekers stellen dat de toegang tot de medische zorgen alleszins problematisch was maar dat deze problemen alleszins wat hen betreft van ondergeschikte orde waren, nu zij er zelfs niet in slaagden minimale inkomsten te verwerven om te eten en te wonen en nu zij geen enkele begeleiding vonden om eventueel te werken en naar school te gaan, basisvereisten om enig toekomstperspectief te hebben in hun land van ontvangst.

Verzoekers herhalen dat ze ongeschoold en ongeletterd zijn. Ze stellen dat ze in Athene meestal op de hulp en informatie van andere Afghanen beroep deden, temeer daar zij geen enkele hulpreferentiepunt hadden waartoe zij zich konden wenden. Volgens verzoekers tonen hun verklaringen ruimschoots aan

dat zij een aantal vruchteloze pogingen deden en dat het algemene klimaat negatief was t.o.v. scholing en toegang tot scholing en/of taallessen voor “vreemdelingen”. Men kan niet van deze ongeschoolde en ongeletterde mensen verwachten dat zij dan nog stappen gaan ondernemen, waarvan zij zelfs het bestaan niet kennen. Het CGVS daarentegen moet wel in staat zijn de algemene informatie te zoeken en te raadplegen en hiermee rekening te houden wanneer zij de individuele verklaringen “hoort”, bijvoorbeeld.

Tot slot stellen verzoekers dat de bestreden beslissingen weinig of geen rekeninghouden met de rechten van de 3 kinderen, die ook - rechtstreeks- in het geding zijn én de gevolgen van de beslissing voor hun rechten als kind.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen reeds internationale bescherming in Griekenland genieten.

4.2. Uit het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoekende partijen in het bezit zijn van een verblijfstitel voor Griekenland daar ze er verblijf genieten als personen die er de subsidiaire bescherming verkregen hebben. Dit wordt door de verzoekende partijen in het verzoekschrift niet betwist.

4.3. In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

In casu zijn verzoekers de ouders van drie jonge kinderen geboren in 2015, 2018 en 2020. Ze stellen dat ze laag geletterd zijn. Bij hun aankomst in Griekenland verbleven verzoekers op eiland Chios in een tent. Daar hebben ze gedurende een jaar en zes à zeven maanden gewoond. Toen de overheid aangaf dat ze het eiland dienden te verlaten zijn ze naar Athene gegaan. Hun vertrek naar Athene gebeurde nadat ze hun verblijfskaart hadden ontvangen. In Athene hebben ze gedurende vier maanden in een huis gewoond dat ze huurden met een andere dame. Vooraleer ze het huis huurden zouden ze ook enkele dagen in een park verbleven hebben. Verzoekster stelt dat haar man gedurende de vier maanden dat ze in Athene woonden naar werk gezocht heeft in winkels, restaurants en magazijnen. Hij vond geen werk omdat hij de taal niet sprak. Verzoekster stelt dat ze ook stappen ondernomen hebben om de kinderen naar school te sturen. Ze stelt dat ze haar kinderen heeft willen inschrijven in drie scholen, maar op administratieve obstakels stuitte. Verzoekster stelt dat ze zelf ook stappen ondernomen heeft om de taal te leren. Verzoekster stelt dat eenmaal ze haar verblijfsvergunning gekregen had, ze haar bankkaart afgenomen hebben. Verzoekers stellen ook dat verzoekster een medisch probleem heeft waardoor er soms bloed uit haar mond komt, maar dat de dokters haar in Griekenland niet konden helpen alhoewel ze op consultatie ging.

In hun verzoekschrift betogen de verzoekende partijen dat zij tijdens hun persoonlijk onderhoud herhaaldelijk aangetoond hebben dat de levensomstandigheden waaraan zij in Griekenland blootgesteld werden een situatie van zeer vergaande materiële deprivatie betreft. Aldus voeren de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Aangezien de verzoekende partijen een schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM indien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet de Raad nagaan of de verzoekende partijen *“in het licht van alle gegevens van de zaak”* een reëel risico lopen op een toestand waarbij zij volledig afhankelijk zijn van overheidssteun en buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht kunnen komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

De verklaringen van de verzoekende partijen moeten worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens (HvJ Ibrahim pt 88). Op 22 februari 2022 herhaalt het Hof van Justitie nogmaals dat: *“Uit de punten 29 en 30 van het onderhavige arrest volgt*

*dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – **op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten** – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de dertelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze dertelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arresten van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punten 85-90, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 92)” (eigen onderlijning) (HvJ (GK) 22 februari 2022, C-483/20, X. v. CGVS, punt 31).*

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigden en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (p. 248-249). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwonwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielzoekers worden begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asiendienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport p. 245).

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten onttrekt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt, zodat verzoekers actueel niet langer aanspraak kunnen maken op een huisvesting, voorzien door de Griekse overheid. Bij ministerieel besluit van 7 april 2020 werd aan erkende vluchtelingen een termijn tot 31 mei 2020 gegeven om de opvangfaciliteiten te

verlaten in navolging van de COVID-19 pandemie uitbraak (AIDA-rapport p. 245). UNHCR merkte in juni 2020 op dat mensen dwingen hun woning te verlaten zonder vangnet en maatregelen om hun zelfredzaamheid te garanderen, velen tot armoede en dakloosheid drijft. De meeste van de getroffen vluchtelingen hebben geen regelmatig inkomen, velen zijn gezinnen met schoolgaande kinderen, alleenstaande ouders, overlevenden van geweld, en anderen met specifieke behoeften. De aanhoudende COVID-19 pandemie en maatregelen om de verspreiding ervan tegen te gaan, zorgen voor extra problemen doordat mensen worden beperkt in hun mogelijkheden om zich te verplaatsen en werk of huisvesting te vinden. Het verplaatsen van een probleem van de eilanden naar het vasteland is geen oplossing. UNHCR drong er bij de autoriteiten op aan om een gefaseerde aanpak toe te passen, een hogere drempel om bijstand te verlenen aan kwetsbare mensen die in dit stadium niet kunnen vertrekken. In een gezamenlijke brief van 1 juni 2020 aan de minister van Migratie en Asiel, de Europese commissaris voor Migratie en Binnenlandse Zaken en de Europese vicevoorzitter voor de bevordering van onze Europese manier van leven, uitte verschillende maatschappelijke organisaties omtrent voormelde situatie. Behalve voor de overgangsperiode is in juli 2019, als onderdeel van de nationale integratiestrategie, een programma voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming van start gegaan ("HELIOS 2"). Het doel ervan is de integratie van personen die internationale bescherming genieten te bevorderen in de Griekse samenleving door middel van verschillende acties, zoals integratiecursussen, huisvesting en ondersteuning van de inzetbaarheid. Het gaat om personen die momenteel in tijdelijke huisvestingsprogramma's verblijven. Het project wordt uitgevoerd door de IOM en haar partners met steun van de Griekse regering. Op 12 augustus 2020 stuurde de Griekse ombudsman een brief aan de secretarissen-generaal van de bevoegde ministeries waarin hij wees op de noodzaak van integratiemaatregelen voor erkende vluchtelingen die behoren tot kwetsbare groepen voordat zij de opvangfaciliteiten verlaten. De Ombudsman wees op het verlenen van ondersteunende diensten en een effectieve toegang van erkende vluchtelingen tot het sociale zekerheidssysteem. De Secretaris-generaal voor Immigratiebeleid verstrekke informatie over huisvestings- en integratiemaatregelen die reeds zijn genomen of gepland waren. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het "extreem moeilijk" is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Uit de ervaring van GCR blijkt dat mensen die onderdak nodig hebben en niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren dakloos blijven of verblijven in verlaten huizen of overvolle appartementen, die vaak worden onderverhuurd. In een persbericht van december 2020 hebben de GCR en 71 andere maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid geuit "over de vele kwetsbare vluchtelingen die gedwongen zijn de opvang te verlaten of geconfronteerd worden met gedwongen uittredingen, waaronder overlevenden van gendergerelateerd geweld, mensen met gezondheidsproblemen, waaronder geestelijke gezondheidsproblemen, of handicaps, alleenstaande vrouwen en eenoudergezinnen, jongvolwassenen en mensen uit de LGBTQ+-gemeenschap". Volgens hen hebben veel vluchtelingen moeilijkheden of zijn niet in staat om zelfvoorzienend te worden vanwege kwetsbaarheden of problemen met de toegang tot essentiële diensten en de arbeidsmarkt. In het verleden zijn vluchtelingen die werden gevraagd om uit door de staat aangeboden huisvesting te vertrekken in stedelijke gebieden op straat beland of verlieten hun onderkomens niet uit angst om dakloos te worden. De problemen met de toegang tot steun en diensten worden nog verergerd voor vluchtelingen in kampen vanwege de voortdurende beperkingen van Covid-19 en de vaak afgelegen locaties van deze plaatsen, waardoor het bijna onmogelijk is om huisvesting te zoeken, toegang tot diensten te krijgen of werk te vinden. De aangekondigde doorgangplaatsen voor degenen die gedwongen worden hun huis te verlaten, bieden volgens deze maatschappelijke organisaties slechts een noodoplossing voor sommige vluchtelingen en slechts voor een periode van maximaal twee maanden. Deze periode is volgens hen niet genoeg voor mensen om onafhankelijk te worden en zonder goede ondersteuning zal het aantal daklozen in de steden toenemen. Uiteindelijk ontbreekt het in Griekenland volgens deze maatschappelijke organisaties aan een duurzame langetermijnstrategie voor integratie en inclusie. Dit leidt tot meer dakloosheid en armoede voor veel mensen (AIDA-rapport p. 247). Volgens Pro Asyl en Refugee Support Aegean zijn sinds de zomer van 2020 duizenden begunstigden van internationale bescherming dakloos geworden nadat hen was meegedeeld dat zij hun plaats in het opvangsysteem binnen 30 dagen na de verlening van internationale bescherming moesten verlaten (AIDA-rapport p. 247).

Kinderen die internationale bescherming genieten hebben recht op onderwijs onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Volwassenen met een beschermingsstatuut hebben recht op toegang tot het onderwijsstelsel en opleidingsprogramma's onder dezelfde voorwaarden als legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Er wordt een aantal cursussen Grieks gegeven door universiteiten,

maatschappelijke organisaties en centra voor beroepsopleiding. UNHCR geeft aan dat de meeste vluchtelingen niet van taalcursussen of integratieprogramma's in Griekenland genieten. Een proefprogramma van Griekse taalcursussen, gefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF) dat in januari 2018 werd aangekondigd, werd opgenomen in het HELIOS-project. Sinds juni 2019 wordt het uitgevoerd door de IOM en haar partners. Bovendien organiseert de gemeente Athene regelmatig Griekse taalcursussen voor volwassen immigranten, evenals IT-seminars (AIDA-rapport p.249-250).

De wet voorziet in toegang tot sociale bijstand voor personen die internationale bescherming genieten, zonder onderscheid te maken tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Begunstigden van internationale bescherming moeten van dezelfde rechten genieten en de nodige sociale bijstand ontvangen onder dezelfde voorwaarden die voor eigen onderdanen gelden. Niet alle begunstigden hebben toegang tot sociale rechten en sociale uitkeringen omwille van bureaucratische belemmeringen, die geen rekening houden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten voor te leggen, zoals documenten betreffende de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's of zelfs de weigering van ambtenaren om hun de toegekende voordelen toe te kennen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling, zoals bepaald in de Griekse en de EU-wetgeving. Toelage voor alleenstaande moeders wordt verstrekt aan degenen die bewijs kunnen overleggen van hun gezinssituatie. Omdat zij geen toegang hebben tot de autoriteiten van hun land, worden vele moeders uitgesloten omdat zij de nodige documenten niet kunnen voorleggen (AIDA-rapport p.250).

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien belemmeren administratieve belemmeringen met betrekking tot De afgifte van een sofnummer (AMKA) ook de toegang tot de gezondheidszorg (AIDA rapport, p.251-252).

Voorgaande landeninformatie, geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, overweging 91). Het voorgaande neemt niet weg dat sprake is een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen, met inbegrip van hun ervaringen in Griekenland als statushouder, het verzoek te beoordelen waarbij het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Uit de verklaringen de verzoekende partijen blijkt dat eenmaal ze hun verblijfskaart verkregen hebben het opvangcentrum op het eiland dienden te verlaten. Aldus zijn verzoekers daarna met hun drie kinderen naar Athene gegaan. Daar hebben ze eerst gedurende enkele dagen op straat gewoond om dan een woning te huren met een derde. Vooral verzoeker zou naar werk hebben gezocht in Athene.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt

dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de "bijzonder hoge drempel" bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest Ibrahim.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Specifiek wat betreft minderjarigen, oordeelt het Hof dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, , nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook op hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, 119).

De Raad is er zich van bewust dat het arrest Tarakhel betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van een statushouder, echter volgens het arrest Ibrahim is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest Tarakhel eveneens relevant voor statushouders.

De Raad is van oordeel dat niet voldoende onderzocht is of de verzoekende partijen en hun drie jonge kinderen onafhankelijk van hun wil, na terugkeer nog steeds bij machte zullen zijn zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke minimale huisvesting om te vermijden dat zij een reëel risico lopen om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor hun fysieke gezondheidstoestand en dat van hun kinderen. De verzoekende partijen stippen terecht aan dat *in casu* de verwerende partij de beslissingen heeft genomen zonder hun situatie in geval van terugkeer naar Griekenland naar behoren te analyseren, waarbij behoorlijk rekening wordt gehouden met het gegeven dat de verzoekende partijen ouders zijn van kinderen geboren in 2015, 2018 en 2020. Daarenboven brengen verzoekers verschillende attesten bij waaruit blijkt dat verzoekster een ernstige depressie heeft, en mogelijk lijdt aan posttraumatische stressstoornis (PTSS). De PTSS is weliswaar nog niet bevestigd door een psychiater, doch gaat verzoekster sinds 29 november 2022 tweewekelijks naar een psycholoog van de vzw Solentra en is er een afspraak gepland bij een psychiater. Dit zijn elementen die mogelijk wijzen op een bijkomende kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster, die nader moet onderzocht worden.

In casu wordt niet louter verwezen naar algemene rapporten om te stellen dat elke statushouder die in Griekenland verblijft een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM loopt, doch werd dit betrokken op hun concrete situatie. Er kan evenmin worden ontkend dat blijkens de bijgebrachte

informatie personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in penibele (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met talrijke belemmeringen met betrekking tot de toegang tot huisvesting.

Dit is des te meer van belang nu hun verblijfskaart voor Griekenland tot 23 november 2021 geldig was. Aldus verliep de Griekse verblijfskaart van de verzoekende partijen de dag dat de bestreden beslissingen genomen werden. Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Echter, blijkt uit de door de verzoekende partijen neergelegde objectieve informatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, dat personen met internationale beschermingsstatus in Griekenland geconfronteerd worden met ernstige vertragingen bij de uitreiking van hun verblijfsvergunning en dat deze noodzakelijk is om onder meer toegang te krijgen tot huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale uitkeringen en dat ook hulp van professionele hulporganisaties in deze tekort schiet, waardoor vele personen met internationale beschermingsstatus op straat terechtkomen. De door de verzoekende partijen voorgelegde informatie is een indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders in Griekenland, die verder geen sociaal netwerk of ondersteuning hebben in Griekenland gedurende lange periode na de erkenning in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid kunnen terechtkomen. De beschikbare informatie is *in casu* evenwel beperkt en bevat geen specifieke gegevens met betrekking tot de situatie van statushouders wiens verblijfsvergunning is verstreken en naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. De Raad stelt vast dat verwerende partij geen informatie bijbrengt met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland. De Raad kan bijgevolg niet nagaan of de hernieuwing of verlenging van verblijfsvergunningen van statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland eenvoudig kunnen worden hernieuwd, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. De Raad stelt vast dat hij in de huidige stand van de procedure niet beschikt over voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot de situatie van statushouders die niet langer over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland beschikken en er terugkeren (zie HvJ Ibrahim e.a., punt 88 en HvJ C-483/20, XXX tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, 22 februari 2022, punten 31 en 33).

Bij gebrek aan voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot statushouders in Griekenland, zoals de verzoekende partijen, wiens verblijfsvergunningen lijken verstreken te zijn en naar deze lidstaat terugkeren, kan derhalve in de huidige stand van zaken niet bevestigd worden dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen die de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming in de weg staan. De Raad stipt aan dat de situatie van de verzoekende partijen in geval van terugkeer naar Griekenland naar behoren dient geanalyseerd te worden.

De Raad is dan ook van oordeel dat gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen eigen aan dit dossier, door de verwerende partij niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan de verzoekende partijen is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat er geen reëel risico zou zijn op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Op dit ogenblik kan in deze specifieke zaak niet worden vastgesteld dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, niet strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus

aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissingen zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 november 2021 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS